

чи кракъ — да се приюти птиче крило. А морето ревѣше, шибаше ги съ струи вода и се заканваше и на тѣхъ, и на хората.

Въ една отъ стаичкитѣ Петъръ, пазачътъ почиваше и унесенъ слушаше вечерната молитва на своитѣ три деца. Той бѣше уморенъ, както никога. Тъмната, която нахлу, го накара да се сепне. Той стана и тръгна по стълбата, за да запали голѣмия фенеръ. Безброй пѣти той бѣ изкачвалъ тая стълба, обаче, тази вечеръ краката му се разтрепериха, притѣмнѣ предъ очитѣ му и той се струполи надолу по нея. Сkochиха жена му и децата му. Грабнаха го. Поставиха го на леглото. Но, младата жена не остана до него. Нѣмаше време за губене! Фенерътъ трѣбваше да се запали! Тъмнината бѣ непрѣгледна! Жената се затича нагорѣ, запали го, помжчи се да го приведе въ дѣижение. Обаче, сила не ѝ достигаше! Бѣха потрѣбни мжжки мишци! Ами сега?! Какво ще стане съ параходитѣ, които пѣтуваха изъ океана? А той бѣ снѣбше, ревѣше, разтворилъ бездната, сѣкашъ бѣше готовъ да погълне всичко живо! Кой ще имъ посочи пѣтя? Кой ще освѣти тая частица отъ страшната разярена океанска

ширь?! Какво да направи бездната нещастна жена? Животътъ на безброй пѣтници бѣ въ нейнитѣ рѣце.

—Боже,помогни ми, научиме!

Тя обърна погледъ нагоре и се опита пакъ. Машината не мърдаше. Изведнажъ, мисълта ѝ се озари! . . . Тя повика тритѣ си деца и ги постави да въртятъ фенера, като имъ изтѣкна цената на тѣхното дѣло. Тритѣ нѣжни дѣсници поеа работата.

Тя се смѣкна бързо при своя полумъртавъ мжжъ. Даде му помощъ, но неговото съзнание не можа да се проясни. Устнитѣ му едвамъ се движеха и повтаряха несвързани думи. По полунощъ той издѣхна, безъ да се простятъ съ него децата му. Изнурената майка остави студения трупъ и отиде да смѣни отъ поста своитѣ рожби. Тѣхнитѣ рѣчички не бѣха престанали да въртятъ машината.

Кога то на сутринята океанътъ угихна и малкото парамордче, което ги снабдяваше съ храна пристигна, цѣлиятъ екипажъ свали шапки предъ починалия и предъ неговитѣ близки, които достойно изпълниха своя дългъ къмъ ближния.

Н. Стамболиева